

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivety Hendrychové a soudců Mgr. Jany Havlové a Mgr. Tomáše Hodného ve věci

žalobce: **N. V. A.**, narozený dne „X“
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Nusle, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2021, č. j. MV-72551-5/SO-2021

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 30. 7. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2021, č. j. MV-72551-5/SO-2021, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce ze dne 6. 4. 2021, podané proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 3. 2021, č. j. OAM-25176-30/DP-2020, kterým byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť nejsou splněny podmínky dle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 3. 2021, č. j. OAM-25176-30/DP-2020, bylo potvrzeno.

2. Žalobce v žalobě namítal, že byl na svých právech zkrácen přímo porušením svých práv v předcházejícím řízení, úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti. Vyjádřil přesvědčení, že správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu (§ 89 odst. 2 správního řádu). Podle názoru žalobce správní orgán opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nelze přehlížet, že při vydání rozhodnutí v obou stupních byla správními orgány porušena ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Nesouhlasil se zamítnutím své žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, že pro to nebyly splněny podmínky. Dále nesouhlasil s tím, že nedoložil doklady o své nezaopatřenosti, neboť ze správního spisu vyplývá, že ke své žádosti, podané dne 12. 8. 2020, doložil doklad o studiu na střední škole, a to Obchodní akademii ve školním roce 2019/2020 a dodatečně doložil doklad ze dne 13. 10. 2020 o studiu na Obchodní akademii v ročním denním kurzu českého jazyka pro cizince. Jde o studium denní a je tak zjevně fakticky osobou na otci závislou, pokud jde o jeho výživu. K ukončení studia nedošlo z vůle žalobce, ale šlo o objektivní překážku, způsobenou epidemiologickou situací, kdy opatřením vlády ČR a Ministerstva zdravotnictví byla stanovena povinnost on-line výuky, která vyžadovala ovšem lepší znalost českého jazyka, než-li měl v té době žalobce. Ačkoli žádost byla označena konkrétním účelem, pak po doložení dokladu o studiu kurzu českého jazyka mohla být kvalifikována jako žádost za účelem studia, či účelem jiným, ovšem touto otázkou se správní orgán I. stupně nezabýval. Podle žalobce je rozhodnutí nepřiměřené a formalistické, když na území již pobývá, žije zde se svým otcem a je osobou na otci závislou. Vazby žalobce na území vytvořené, a to jak rodinné, tak i pracovní, jsou velmi silné, přesto správní orgán I. stupně vše odmítl strohým konstatováním toho, že žalobce na území nemá žádné významné majetkové vazby a neprokázal ani žádné překážky, jež by mu bránily ve vycestování z území ČR. Správní orgán zcela pominul vypořádat se s rodinnými vazbami, postavením žalobce, pokud jde o jeho závislost na otci, a poměrem mezi zájmem žalobce a veřejnosti. V případě zamítnutí žádosti nejde o banální následky do života žalobce, neboť bude muset území ČR opustit a v zemi původu se pokusit získat pobytové oprávnění nové, a to daleko od své rodiny, po dobu mnoha měsíců, bez garance, že nové pobytové oprávnění mu bude uděleno. Žalobce odkázal na čl. 17 Směrnice Rady 2003/86 ES (rozsudek NSS ČR ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30), čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, (rozsudek NSS ČR ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). Situaci žalobce deklaruje jako mimořádnou (nabytí 18 let na území, ukončení studia z důvodu objektivní překážky a studium denního kurzu českého jazyka, závislost na otci a podobně), již bylo třeba ze strany správního orgánu řádně posoudit a zejména obsáhnout v úvahách, zabývajících se tím, proč ani známé, či tvrzené okolnosti nevedou v důsledku k nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, či porušení čl. 8 Evropské úmluvy, či Úmluvy o právech dítěte. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí tak, jak je popsán v napadeném rozhodnutí. Podle jejího názoru odůvodnění správního orgánu I. stupně splňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu a postup odvolacího správního orgánu podle § 89 odst. 2 správního řádu byl zachován. Napadené rozhodnutí není nezákonné, věcně nesprávné, vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné. Pokud žalobce namítal, že bylo porušeno ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, pak nespecifikoval, v čem konkrétně porušení spatřuje, proto se žalovaná k této námitce nemohla vyjádřit. K námitce žalobce o ukončení studia z důvodů epidemiologické situace a povinnosti on-line výuky uvedla, že povinností žalobce bylo splnit podmínku nezaopatřenosti podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy předložit doklad o studiu na střední či vysoké škole, což žalobce neučinil. Žalobce sám uvedl, že studium na obchodní akademii ukončil z důvodu neznalosti českého jazyka, takže ukončení studia bylo jeho svobodným rozhodnutím. Z důvodu nedostatečné znalosti českého jazyka se žalobce dále vzdělával v denním kurzu českého jazyka, což doložil, ovšem tento kurz nesplňuje požadavky § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle žalované nebylo na místě posuzovat žádost žalobce za účelem jiným, než jím jednoznačně a konkrétně uvedeným, tj. „studium“. K námitce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce odkázala žalovaná na své rozhodnutí ze dne 29. 6. 2021. Nesouhlasila s tím, že by neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu porušila Úmluvu o právech dítěte a Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož žalobci není tímto postupem znemožněno do budoucna pobývat na území. Nadto žalobce není dítětem, neboť je zletilý a nemůže proto dojít k porušení Úmluvy o právech dítěte. Navrhla zamítnutí žaloby. Při jednání žalovaná své vyjádření doplnila, že v srpnu 2024 podal žalobce na zastupitelském úřadu v Hanoji novou žádost o povolení pobytu na území České republiky z důvodu soužití s manželkou.
4. Žalobce reagoval na vyjádření žalované replikou, v níž nesouhlasil s tím, že nařízená on-line výuka z důvodu tehdejší epidemiologické situace ve spojení s jeho nedostatečnou znalostí českého jazyka nemá charakter objektivní překážky pro ukončení studia, a že k ukončení studia mělo dojít výhradně z jeho vůle. Uvedl, že nařízená on-line výuka představovala mimořádnou překážku v pokračování jeho studia. Namítal, že neskončil on-line výuku ze své vůle, o čemž svědčí skutečnost, že z důvodu nezvládnutí on-line výuky v českém jazyce se rozhodl studovat kurzy české jazyka, aby mohl následně na své ukončené studium navázat. Žalobce se soustavně připravoval na budoucí povolání právě v denním kurzu českého jazyka a tento kurz navštěvoval proto, aby mohl následně navázat na své dřívější studium, vybaven lepšími jazykovými schopnostmi. Je proto nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území.
5. Krajský soud poprvé rozhodl o žalobě rozsudkem ze dne 22. 3. 2023, č. j. 111 A 4/2021-43, tak, že jí zamítl, neboť jí shledal nedůvodnou. V rámci soudního přezkumu krajský soud nezjistil žádnou nezákonnost ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jak tvrdil žalobce. Dospěl k závěru, že správní orgány správně zjistily skutkový stav věci a že jazyková příprava žalobce v kurzu studia českého jazyka ve školním roce 2019/2020 nesplňuje znaky soustavné přípravy na budoucí povolání, jak správně správní orgány uzavřely. Rovněž se ztotožnil s posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí správních orgánů o neprodloužení pobytu žalobce za účelem společného soužití rodiny do soukromého a rodinného života žalobce.
6. Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu podal žalobce v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které namítal, že se krajský soud nevypořádal s žalobní námitkou, podle které nebyl dán

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

důvod pro zamítnutí žádosti, a s námitkou nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, protože se jedná o nepřezkoumatelné rozhodnutí. Zopakoval, že v rozhodném období byl nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území, neboť studoval v denní formě studia a výživou byl závislý na svém otci. Na území ČR žalobce žije již delší dobu a má zde veškeré rodinné zázemí. V současnosti žalobce pobývá ve společné domácnosti spolu se svou družkou D. T. N., nar. „X“, a společnou dcerou D. N. A. V., nar. „X“.

7. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 7. 2024, č. j. 8 Azs 86/2023-80, kterým rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, byť z jiného než žalobcem uváděného důvodu, a to proto, že krajský soud opomněl vyzvat otce žalobce, zda hodlá uplatnit práva osoby zúčastněné na řízení podle § 34 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nejvyšší správní soud uvedl, že z § 34 odst. 1 a 2 s. ř. s. vyplývají dvě podmínky, které musí být splněny pro to, aby se určitý subjekt stal osobou zúčastněnou na řízení. První podmínka je materiální a splňuje ji ten, kdo je přímo dotčen na svých právech mj. vydáním nebo zrušením napadeného správního rozhodnutí. Pro splnění druhé (formální) podmínky musí subjekt výslovně soudu oznámit, že bude v řízení práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat. Teprve kumulativním splněním obou podmínek se subjekt stane osobou zúčastněnou na řízení. Žalobce svůj pobytový titul odvozoval od svého otce, N. V. T., který v danou dobu na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 44a ve spojení s § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se proto netýká pouze práv žalobce samotného, ale rozhodnutí z něj vzešlé přímým způsobem zasahuje také do práva na soukromý a rodinný život jeho otce, který proto jako nositel oprávnění ke sloučení rodiny splňuje materiální podmínku podle § 34 odst. 1 s. ř. s. Krajskému soudu proto vznikla povinnost tuto osobu o probíhajícím řízení vyrozumět. Protože tak krajský soud neučinil, znemožnil otci žalobce splnit formální podmínku pro uplatňování práv osoby zúčastněné na řízení, čímž krajský soud zatížil řízení o žalobě vadou. Nejvyšší správní soud uvedl, že nelze vyloučit, že případné vyjádření otce žalobce mohlo být významné pro posouzení žalobních bodů krajským soudem, tj. mohlo ovlivnit přezkum rozhodnutí žalované krajským soudem.
8. Na základě závazného pokynu Nejvyššího správního soudu vyrozuměl dne 13. 8. 2024 krajský soud osobu, od které žalobce odvozoval pobytový titul a v žalobních námitkách poukazoval na to, že je na něm závislý, tj. otce žalobce N. V. T., nar. „X“, o probíhajícím řízení o předmětné žalobě a vyzval jej podle § 34 odst. 2 s. ř. s., aby ve lhůtě 2 týdnů od doručení výzvy oznámil, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Tato výzva byla otci žalobce doručena dne 15. 8. 2024 a ve stanovené lhůtě (ani později) na ni nikterak nereagoval. Krajský soud proto vycházel z toho, že otec žalobce se nedomáhá postavení osoby zúčastněné na daném řízení.
9. Krajský soud poté znovu přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení jeho vydání předcházející, vycházel z tvrzení a námitek obsažených v žalobě a opětovně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Z obsahu správního spisu vedeného Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“) sp. zn. OAM-25176/DP-2020, bylo zjištěno, že žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

podal dne 12. 8. 2020 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny. Uvedl, že je studentem s ukončeným základním vzděláním, označil své místo pobytu na území, uvedl jméno svého otce a jeho bydliště na území, které je shodné s bydlištěm žalobce, uvedl i jméno své matky, její bydliště ve Vietnamské socialistické republice a jméno svého mladšího sourozence, žijícího s matkou na její adrese. K žádosti připojil potvrzení Obchodní akademie Praha s.r.o. (dále jen „obchodní akademie“) o tom, že je studentem denního studia českého jazyka ve školním roce 2019/2020, pojistnou smlouvu o zdravotním pojištění cizince, nájemní smlouvu a dodatek o nájmu bytu, v němž bydlí se svým otcem. Doložil, že jeho otec je podnikatelem, který nemá nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Správní orgán zjistil, že nejsou žádné informace o odsouzení žalobce, který je evidován jako cizinec s dlouhodobým pobytem a jeho otec rovněž. Správní orgán si ověřil, že žalobce byl studentem denního studia českého jazyka ve školním roce 2019/2020 a ve školním roce 2020/2021 se nepřihlásil ke studiu. Dne 2. 10. 2020 vyzval správní orgán žalobce k předložení dokladu o jeho nezaopatřenosti ve smyslu § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž uvedl podrobně důvody, na základě nichž lze o žádosti kladně rozhodnout, vysvětlil pojem nezaopatřenosti a jeho podmínky, jakož i skutečnost, kdy jde o soustavnu přípravu na budoucí povolání, co se rozumí dokladem o nezaopatřenosti s tím, že předložené potvrzení o studiu není požadovaným dokladem, neboť ve školním roce 2020/2021 se žalobce ke studiu na obchodní akademii nepřihlásil. Správní orgán stanovil lhůtu 7 dnů od doručení výzvy a zároveň žalobce poučil o následcích, nebude-li jeho výzvě vyhověno. Dne 13. 10. 2020 obchodní akademie potvrdila, že žalobce je zařazen do ročního kurzu českého jazyka s denní výukou v rozsahu 20 hodin týdně od 13. 10. 2021 do 30. 6. 2021. Správní orgán následně vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, k tomuto seznámení došlo dne 10. 12. 2020 a žalobce sdělil, že se vyjádří do 20 dnů. Poté předložil plnou moc advokáta Mgr. Vratislava Polky, který požádal o přerušení řízení a nahlédnutí do spisu. Žádosti o přerušení bylo usnesením ze dne 5. 1. 2021 vyhověno na dobu 30 dnů od doručení usnesení a dne 3. 2. 2021 nahlédl Mgr. Vratislav Polka do spisu. Správní orgán Mgr. Vratislava Polku vyrozuměl o pokračování řízení a vyrozumění mu bylo doručeno dne 24. 3. 2021. Rozhodnutím ze dne 22. 3. 2021 rozhodl správní orgán tak, že žádost žalobce zamítl a platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil, neboť cizinec (žalobce) nesplnil podmínku nezaopatřenosti prokazovanou podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobcem doložené potvrzení o studiu jeho nezaopatřenost neprokazuje, neboť se jedná o jednoletý kurz českého jazyka pro cizince a absolvování přípravného jazykového kurzu není soustavnu přípravou na budoucí povolání ve smyslu § 12 odst. 1 písm. f) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“). Správní orgán posuzoval přiměřenost dopadu rozhodnutí pro žalobce s ohledem na jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů apod., kdy uvedl, že na území ČR žije otec žalobce, nicméně jeho matka se sourozencem žije na území Vietnamské socialistické republiky, takže žalobce má rodinné vazby jak v zemi původu, tak i v České republice. Pokud jde o přiměřenost z hlediska soukromého života, dospěl správní orgán k závěru, že žalobce je na území ČR od listopadu 2019, tedy vazby v tomto ohledu nemohou být natolik pevné, aby jejich zpřetrhání představovalo zásah do jeho soukromého života. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 29. 6. 2021, kterým zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu, neboť neshledala

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

odvolání důvodným. Žalovaná dospěla k závěru, že žalobce neprokázal, že je zletilým a nezaopatřeným cizincem, že nedoložil doklad o nezaopatřenosti (doklad o studiu na střední nebo vysoké škole) a že správní orgán se dostatečně zabýval otázkou přiměřenosti a přezkoumatelným způsobem rozvedl úvahy, na základě kterých dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je přiměřené. Žalovaná zjistila z Cizineckého informačního systému, že matka i sourozenec žalobce nemají v České republice povolení k pobytu a žijí na území Vietnamské socialistické republiky. Zamítnutím žádosti žalobce tak nemůže dojít k rozdělení ve smyslu jádrové rodiny, když většina rodinných příslušníků se nachází v zemi původu. V rámci správního řízení nebyly zjištěny žádné významné majetkové či jiné vazby žalobce na území České republiky, kde žalobce pobývá od listopadu 2019. Připomněla, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území, neboť takové právo mají jen občané České republiky.

11. Podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „společné soužití rodiny“) je oprávněn podat cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území nebo takovým dítětem manžela cizince s povoleným pobytem na území.*
12. Podle § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *nezaopatřenost dítěte se posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.*
13. Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), *za nezaopatřené dítě se pro účely tohoto zákona považuje dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže se soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 12 až 15).*
14. Podle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře, *za soustavou přípravu dítěte na budoucí povolání se považuje studium na středních a vysokých školách v České republice.*
15. Podle § 12 odst. 1 písm. f) zákona o státní sociální podpoře, *studium v České republice, které je podle § 15 svým rozsahem a obsahem postaveno na roveň studiu na školách uvedených v písmenu a) a uskutečňuje se v jednoletých kurzech cizích jazyků s denní výukou v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem a uskutečňovaných právníckými a fyzickými osobami pro osoby, které úspěšně vykonaly první maturitní zkoušku nebo absolutorium v konzervatoři v kalendářním roce, ve kterém zahajují toto studium.*
16. Při přezkoumání rozhodnutí žalované vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán správně zjistil skutkový stav věci, a to především z tvrzení žalobce a jím předložených listinných dokladů. Žalobce ostatně proti správnosti zjištěného skutkového stavu ničeho nenamítal.
17. Žalobce požádal dne 12. 8. 2020 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, a to jako cizinec, který je zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území. Žalobce svou žádost odůvodnil tím, že má ukončené základní vzdělání, je studentem denního kurzu studia českého jazyka a je výživou závislý na svém otci. Žalobce ve správním řízení prokázal, že byl ve školním roce 2019/2020 studentem denního ročního kurzu českého jazyka pro cizince, avšak taková skutečnost neprokazuje jeho nezaopatřenost ve smyslu citovaných Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

ustanovení § 42a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jazyková příprava totiž nesplňuje znaky soustavné přípravy na budoucí povolání ve smyslu citovaných ustanovení zákona o státní sociální podpoře. Již ze samotného slovního spojení „soustavná příprava na budoucí povolání“ je jednoznačné, že jí nemůže být roční jazykový kurz pro cizince, jehož absolvováním by se mohly pouze zlepšit znalosti žalobce v českém jazyce. V případě žalobce se nejedná o soustavnou přípravu na nějaké jeho budoucí povolání, k čemuž by studium na střední či vysoké škole a jeho dokončení mělo směřovat a díky němuž by byly zvýšeny možnosti žalobce při budoucím uplatnění na trhu práce. Jednoletý kurz českého jazyka nelze považovat za soustavnou přípravu na budoucí povolání ani dle § 12 odst. 1 písm. f) zákona o státní sociální podpoře, neboť žalobce netvrdil a ani správnímu orgánu nedoložil žádný doklad o tom, že by v České republice složil maturitní zkoušku, případně v zahraničí složil maturitní či jinou obdobnou závěrečnou zkoušku. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobce ve správním řízení neunesl důkazní břemeno, neboť se mu nepodařilo prokázat potřebnými dokumenty, že byl v době rozhodování správního orgánu o jeho žádosti zletilým nezaopatřeným cizincem ve smyslu § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

18. Jde-li o jednotlivé žalobní námitky, krajský soud žádné z uplatněných žalobních tvrzení o pochybení žalované neshledal důvodným. Podle závěru krajského soudu bylo jak rozhodnutí správního orgánu, tak rozhodnutí žalované vydáno v souladu s právními předpisy, žádná nezákonnost ani nepřezkoumatelnost v rámci přezkumu zjištěna nebyla. Tento závěr učinil krajský soud poté, co vyrozuměl osobu přicházející v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení (otce žalobce) o probíhajícím řízení a tato osoba svého práva ve stanovené lhůtě nevyužila. Je třeba uvést, že žalovaná vycházela při svém rozhodnutí ze zcela dostatečně zjištěného skutkového stavu, na který následně správně aplikovala platné právo. V podrobnostech lze odkázat na podrobné, srozumitelné a přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle názoru krajského soudu nedošlo v posuzované věci k nepřiměřenému zásahu vydaných správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná (i správní orgán) se s tímto kritériem pro vydání rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny důkladně vypořádala. I v této souvislosti krajský soud odkazuje na odůvodnění obou správních rozhodnutí, které považuje za dostatečné, netrpící žádnou nepřezkoumatelností. Žalobce pobývá na území ČR od listopadu roku 2019 a podle názoru krajského soudu společenské a kulturní vazby, navázané na území za tak krátkou dobu (ke dni rozhodování správního orgánu) nemohly být natolik pevné, aby jejich zpřetrhání představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobcem nebyly tvrzeny ani zjištěny žádné významné majetkové či jiné vazby, naopak intenzita jeho vazeb ke státu, jehož je žalobce státním občanem je značná, neboť zde žije jeho matka sourozenec, tedy většina jeho rodinných příslušníků.
19. Krajský soud proto ze všech vyložených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, jeho žaloba byla zamítnuta, byl by proto podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. povinen nahradit žalované účelně vynaložené náklady soudního řízení. Žalovaná však nad rámec její úřední činnosti žádné náklady řízení nepožadovala, a proto krajský soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. listopadu 2024

JUDr. Iveta Hendrychová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.